

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

15 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte: Timofti Vladimir,
judecători: Toma Nadejda și Boico Victor,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de inculpatul Boghiu Nicolae, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Boghiu Nicolae XXXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat în
XXXXX

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 17.01.2018 – 05.07.2018;

Instanța de apel: 02.08.2018 – 16.10.2018;

Instanța de recurs: 16.01.2019 – 15.05.2019;

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 05 iulie 2018, în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală, Boghiu Nicolae a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal fiindu-i stabilită pedeapsă - 6 (șase) luni închisoare.

În baza art. 84 alin. (4) Cod penal, pedeapsa definitivă pentru concursul de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate prin prezenta sentință și prin încheierea Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 07 mai 2018, s-a stabilit lui Boghiu Nicolae - 1 (unu) an și 10 (zece) luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus încasarea de la Boghiu Nicolae în beneficiul statului cheltuielile judiciare în mărime de 25,70 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut, că Boghiu Nicolae la data de la 31.12.2017, ora 01:30, fără a deține permis de conducere, fiind în stare de ebrietate alcoolică avansată, deplasându-se la volanul automobilului de model „Mercedes 2IOD” cu n/î XXXXX, pe traseul național R-1, în regiunea gării feroviare din mun. Strășeni, a fost stopat de către colaboratorii poliției. Fiind supus testării alcoolscopice cu mijlocul tehnico - științific „Dranger Alcotester 8510 RO”, la Boghiu Nicolae, conform procesului-verbal de constatare a stării de

ebrietate, s-a stabilit concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de 1,00 mg/l, ceea ce constituie stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Astfel, prin acțiunile sale inculpatul Boghiu Nicolae a comis infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, după indicii calificativi – conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat sau în stare de ebrietate produsă de alte substanțe, săvârșite de către o persoană care nu deține permis de conducere sau care este privată de dreptul de a conduce mijloace de transport.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Gumeniuc Ion în numele inculpatului Boghiu Nicolae, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței, în partea aplicării pedepsei inculpatului, rejudecarea cauzei și pronunțarea în privința lui a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal și suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de un an, precum și cu eliberarea ultimului de achitarea cheltuielilor judiciare, invocând următoarele argumente:

- instanța de fond nu a luat în calcul faptul, că inculpatul este invalid de gradul 2, suferă de XXXXX, are la întreținere un copil minor, recent ambii au fost supuși intervențiilor chirurgicale și necesită a se afla sub supravegherea medicilor;

- cheltuielile pentru trecerea testării alcoolscopice nu pot fi încasate din contul inculpatului, deoarece alin. (8) al Regulamentul privind modul de testare alcoolscopice și examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, elaborat în scopul implementării în practică a Legii nr.713-XV din 6 decembrie 2001 privind controlul și prevenirea consumului abuziv de alcool, consumului ilicit de droguri și de alte substanțe psihotrope (Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2002, nr.36-38, art.208), expres prevede că "Prestarea serviciilor de către instituțiile medico-sanitare publice și achitarea acestora de către organele de drept vor fi efectuate în baza contractelor încheiate în conformitate cu legislația în vigoare".

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2018, a fost respins ca nefondat apelul avocatului în numele inculpatului Boghiu Nicolae, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat, că instanța de fond a stabilit corect starea de fapt ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, instanța de fond încadrând just acțiunile inculpatului în baza dispozițiilor art. 264¹ alin. (4) Cod penal, după indicii calificativi – conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat sau în stare de ebrietate produsă de alte substanțe, săvârșite de către o persoană care nu deține permis de conducere sau care este privată de dreptul de a conduce mijloace de transport.

La pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că, inculpatul a săvârșit anume infracțiunea incriminată.

Instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și de drept, vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, apreciind faptele săvârșite de acesta, încadrarea juridică corespunzătoare

materialului probator administrat. Cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.

Totodată, instanța de apel a menționat că, soluția instanței de fond, cu referință la vinovăția inculpatului, este pe deplin justificată, or, verificând din oficiu la acest capitol sentința pronunțată, instanța de apel consideră că vina inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, este dovedită integral prin probele administrate și cercetate conform art. 101 Cod procedură penală.

La capitolul numirii pedepsei inculpatului, instanța de apel a considerat concluzia instanței de fond corespunzătoare stării de drept și întemeiată din punct de vedere al principiilor stabilirii pedepsei penale.

Așadar, la adoptarea sentinței, individualizând pedeapsa, instanța de apel a notat că instanța de fond a respectat prevederile art. 96, art. 385 alin. (1) și art. 394 alin. (1) și alin. (2) Cod procedură penală, conform cărora instanța este obligată să indice în partea descriptivă a sentinței care sînt circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, datele care caracterizează persoana inculpatului, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei sau la liberarea de pedeapsă penală.

Astfel, privitor la numirea pedepsei penale, instanța de apel a conchis că instanța de fond la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Referitor la pedeapsa aplicată inculpatului, instanța de apel, verificând legalitatea pedepsei stabilite, a constatat că, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 34, 61, 75, 76-78 Cod penal, respectând prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod procedură penală, i-a stabilit o pedeapsă echitabilă pentru infracțiunile săvârșite, deoarece a ținut cont de gravitatea infracțiunii incriminate.

Totodată, reieșind din faptul că instanța de fond a reiterat faptul că acuzatorul de stat a invocat suportarea cheltuielilor judiciare de către stat pentru determinarea concentrației vaporilor de alcool în aerul expirat la inculpat, instanța de apel de asemenea a considerat rațional și necesar de a încasa de la ultimul în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 25, 70 lei.

6. Împotriva deciziei instanței de apel declară recurs ordinar inculpatul Boghiu Nicolae, prin care solicită admiterea recursului, casarea sentinței și a deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi decizii prin care să-i fie aplicată pedeapsa conform art. 90 Cod penal.

În motivarea recursului, neinvocând niciun temei de drept prevăzut de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a indicat următoarele argumente:

- Instanța de apel a examinat cauza în lipsa inculpatului și nu a luat în calcul că, este invalid de gradul II, suferă de XXXXX, are la întreținere un copil minor, ambii au fost supuși intervențiilor chirurgicale și necesită a se afla sub supravegherea medicilor.

7. Procurorul prin referința depusă a solicitat declararea inadmisibilității recursului pe motiv, că pedeapsa stabilită de instanța de apel este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante prevăzute de art. 76 - 77 Cod penal , precum și efectele acestora prescise în art. 78 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

Potrivit prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal de asemenea menționează, că temeiurile pentru recurs pot fi invocate doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel, fapt stipulat de alin. (2) art. 427 Cod de procedură penală.

Instanța de recurs subliniază, că potrivit practicii judiciare constante, *erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.*

Potrivit recursului, recurentul își exprimă dezacordul doar cu faptul că pedeapsa aplicată este prea aspră, astfel instanța de recurs ordinar supune verificării decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept prevăzută de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală care prevede, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel atunci când: *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Analizând decizia instanței de apel, în raport cu argumentele recursului privind aplicarea față de inculpat a unei pedepse individualizate contrar prevederilor legale, Colegiul constată, că astfel de temeii nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, acestea fiind invocate și în cererea de apel și asupra căruia instanța de apel s-a expus, motivare pe care instanța de recurs ordinar o susține și repetarea căreia nu o consideră necesară.

În acest sens Colegiul penal reiterează, că potrivit prevederilor art. 7 Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală.

Potrivit prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și, respectiv, are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

În conformitate cu art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovată de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. O pedeapsă mai aspră din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Conform sentinței instanței de fond, menținută prin decizia instanței de apel, inculpatul a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, a cărui sancțiune prevede pedeapsă cu amendă în mărime de la 1050 la 1150 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 4 ani.

La aplicarea pedepsei cu închisoarea inculpatului, instanța de judecată a ținut cont de personalitatea inculpatului, de gravitatea infracțiunii săvârșite și anume de faptul că a comis o infracțiune ușoară, de motivul acesteia, de personalitatea inculpatului, de faptul că inculpatul anterior a fost judecat, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, iar la locul de trai se caracterizează negativ.

Totodată, ținând cont de faptul, că examinarea cauzei a avut loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală conform procedurii prevăzute de art. 364¹ Codul de procedura penală, deoarece inculpatul a recunoscut vina și nu a solicitat să fie administrate probe noi, astfel încât instanța a concluzionat că din probele administrate rezultă că faptele inculpatului sunt constatate și că sunt suficiente date cu privire la persoana inculpatului pentru a permite stabilirea unei pedepse, prin urmare, inculpatul a beneficiat de reducerea pedepsei cu 1/3 a limitelor de pedeapsă.

Astfel, Colegiul penal consideră, că instanțele de fond, individualizând pedeapsa inculpatului au ținut cont de prevederile legale expuse supra și au motivat aplicarea față de inculpat a pedepsei închisorii în baza tuturor circumstanțelor constatate în speță, determinante pentru stabilirea pedepsei, ținând cont și de faptul că, inculpatul anterior a fost condamnat, însă nu a făcut concluziile corespunzătoare, prin urmare, Colegiul consideră, că instanțele corect au concluzionat că o pedeapsă mai blândă din numărul celor menționate în sancțiunea normei incriminate inculpatului, nu va asigura scopul pedepsei.

Potrivit prevederilor art. 90 Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea *poate* dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate, dacă în

termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Astfel, referitor la argumentele recurentului privind neaplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, instanța de recurs remarcă că textul art. 90 alin. (1) Cod penal, prin sintagma „poate”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme, în speță nefiind stabilite careva circumstanțe care ar face posibilă aplicarea în privința inculpatului a suspendării executării pedepsei închisorii stabilite de către instanțele de judecată, cu atât mai mult că inculpatul anterior a mai săvârșit infracțiuni.

În contextul celor expuse mai sus, Colegiul penal reține, că la stabilirea pedepsei inculpatului Boghiu Nicolae, pentru infracțiunea comisă, prima instanță și cea de apel nu au comis erori de drept, pedeapsa aplicată inculpatului este una corectă, deoarece la stabilirea acesteia au fost respectate exigențele legii, iar argumentele recursului în acest sens sunt neîntemeiate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, temeiul invocat de recurent prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului. Astfel de eroare de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursul urmează a fi declarat inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de inculpatul Boghiu Nicolae, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Boghiu Nicolae XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **13 iunie 2019**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Boico Victor